WYROK TRYBUNAŁU (druga izba)
z dnia 17 marca 2005 r. *

W sprawie C-91/03

mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 230 WE, wniesioną w dniu 28 lutego 2003 r.,

Królestwo Hiszpanii, reprezentowane przez N. Díaz Abad, działającą w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona skarżąca,

przeciwko

Radzie Unii Europejskiej, reprezentowanej przez J. Carbery'ego, F. Florinda Gijóna i M. Baltę, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

* Język postępowania: hiszpański.

popieranej przez

Komisję Wspólnot Europejskich, reprezentowaną przez T. van Rijna i S. Pardo Quintillàn, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

Republikę Francuską, reprezentowaną przez G. de Bergues'a oraz A. Colomb, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

interwenienci,

TRYBUNAŁ (druga izba),

w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, C. Gulmann, R. Schintgen, P. Kūris (sprawozdawca) i J. Klučka, sędziowie,

rzecznik generalny: A. Tizzano,
sekretarz: K. Sztranc, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 11 listopada 2004 r.,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 13 stycznia 2005 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 W skardze Królestwo Hiszpanii wniosło o stwierdzenie nieważności pkt 6 załącznika I do rozporządzenia rady (WE) nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa (Dz.U. L 358, str. 59, zwanego dalej „zaskarżonym rozporządzeniem").

Ramy prawne i okoliczności powstania sporu

2 Artykuł 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2141/70 z dnia 20 października 1970 r. ustanawiającego wspólną politykę strukturalną w sektorze rybołówstwa (Dz.U. L 236, str. 1) przyjął zasadę swobodnego dostępu do wód znajdujących się pod zwierzchnictwem lub jurysdykcją państw członkowskich.

3 Artykuł 100 ust. 1 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia Królestwa Danii, Irlandii i Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej do Wspólnot Europejskich oraz zmian w traktatach (Dz.U. 1972, L 73, str. 14, zwanego dalej „aktem o przystąpieniu z 1972 r."), na zasadzie odstępstwa od tej zasady, zezwolił państwom członkowskim na ograniczenie do dnia 31 grudnia 1982 r. rybołówstwa na wodach znajdujących się pod ich zwierzchnictwem lub jurysdykcją, w odległości 6 mil morskich od podstawowej linii brzegowej danego państwa członkowskiego, do statków rybackich, które tradycyjnie łowią na tych wodach.

4 Dnia 25 stycznia 1983 r. Rada Unii Europejskiej wydała rozporządzenie (EWG) nr 170/83 ustanawiające wspólnotowy system ochrony i zarządzania zasobami rybołówstwa (Dz.U. L 24, str. 1). Na podstawie art. 6 ust. 1 tego rozporządzenia zezwolono państwom członkowskim na utrzymanie systemu określonego w art. 100 aktu o przystąpieniu z 1972 r. i na przesunięcie granicy 6 mil morskich przewidzianej w tym artykule do 12 mil morskich na wszystkich wodach znajdujących się pod ich zwierzchnictwem lub jurysdykcją.

5 Zgodnie z art. 6 ust. 2 tego rozporządzenia „działalność połowowa objęta systemem ustanowionym w ust. 1 podlega warunkom określonym w załączniku I, ustalającym dla każdego państwa członkowskiego strefy geograficzne w ramach pasów nadbrzeżnych innych państw członkowskich, w których taka działalność jest prowadzona, a także gatunki ryb, których taka działalność dotyczy" [tłumaczenie nieoficjalne, podobnie jak wszystkie cytaty z tego rozporządzenia poniżej]. Załącznik ten został zmieniony na podstawie art. 26 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia Królestwa Hiszpanii i Republiki Portugalskiej do Wspólnot Europejskich oraz zmian w traktatach (Dz.U. 1985, L 302, str. 23, zwanego dalej „aktem o przystąpieniu z 1985 r.").

6 Artykuł 160 aktu o przystąpieniu z 1985 r. przewidywał na okres przejściowy ograniczenia rybołówstwa bez dokonywania rozróżniania stref połowowych znajdujących się w obrębie 12 mil morskich od podstawowej linii brzegowej lub poza tą granicą.

7 Artykuł 166 tego aktu o przystąpieniu stanowi, że:

„System określony w artykułach od 156 do 164, wraz z dostosowującymi go zmianami, które mogą zostać wprowadzone przez Radę na podstawie art. 162, pozostaje w mocy do dnia upływu okresu, o którym mowa w art. 8 ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 170/83" [tłumaczenie nieoficjalne].

8 Zgodnie z art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 170/83:

„W okresie 10 lat następujących po dniu 31 grudnia 1992 r. Komisja przedstawi Radzie sprawozdanie dotyczące sytuacji gospodarczej i społecznej regionów nadmorskich, na podstawie którego Rada, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 traktatu, postanowi w przedmiocie przepisów, które po upływie tego dziesięcioletniego okresu zastąpią system przewidziany w art. 6 i 7".

9 Zatem terminem przewidzianym w art. 166 aktu o przystąpieniu z 1985 r. był dzień 31 grudnia 2002 r., z upływem którego powinien również wygasnąć system przewidziany w art. 160 tego aktu o przystąpieniu.

10 Artykuł 17 zaskarżonego rozporządzenia stanowi, iż:

„Wspólnotowe statki rybackie mają jednakowy dostęp do wód i zasobów na wszystkich wodach wspólnotowych, z wyjątkiem tych określonych w ust. 2, z zastrzeżeniem środków przyjętych na mocy rozdziału II.

W pasach wodnych do 12 mil morskich od linii podstawowej, znajdujących się pod ich zwierzchnictwem lub jurysdykcją, od dnia 1 stycznia 2003 r. do dnia 31 grudnia 2012 r. państwa członkowskie uprawnione są do ograniczenia rybołówstwa do statków rybackich, które tradycyjnie łowią na tych wodach z przyległych portów, bez uszczerbku dla uzgodnień dotyczących wspólnotowych statków rybackich pływają-

cych pod banderą innych państw członkowskich w ramach istniejących stosunków sąsiedzkich pomiędzy państwami członkowskimi oraz uzgodnień zawartych w załączniku I, ustalającym dla każdego państwa członkowskiego strefy geograficzne w ramach pasów nadbrzeżnych innych państw członkowskich, gdzie prowadzi się działalność połowową, oraz odnośne gatunki.

[...]".

11 Załącznik I do przywołanego wyżej rozporządzenia określa warunki dostępu do wód przybrzeżnych w rozumieniu art. 17 ust. 2 tego rozporządzenia. W myśl pkt 6 tego załącznika w obszarze znajdującym się na granicy hiszpańsko-francuskiej do 46° 08' N, statki hiszpańskie mogą dokonywać połowów sardeli tylko od 1 marca do 30 czerwca oraz, w przypadku połowów na żywą przynętę, tylko od 1 lipca do 31 października. Jeżeli chodzi o sardynki, hiszpańskie statki rybackie mogą je poławiać jedynie w okresach od 1 stycznia do 28 lutego oraz od 1 lipca do 31 grudnia. Ponadto działalność połowowa dotycząca wyżej wymienionych gatunków ryb musi odbywać się w granicach działalności wykonywanej w 1984 r. i w zgodzie z nią.

12 Artykuł 17 ust. 1 zaskarżonego rozporządzenia, ustanawiając zasadę swobodnego dostępu do wód znajdujących się poza granicą 12 mil morskich od podstawowej linii brzegowej państwa członkowskiego (zwanych dalej „strefą poza 12 milami"), zastępuje, jeżeli chodzi o dostęp hiszpańskich statków rybackich do wód francuskich, system ustanowiony aktem o przystąpieniu z 1985 r., a w szczególności art. 160 tego aktu. Przepis ten przewidywał dla strefy znajdującej się pomiędzy 6 a 12 milą morską ograniczenia analogiczne do ustanowionych w załączniku I do zaskarżonego rozporządzenia.

13 Podczas negocjacji poprzedzających wydanie zaskarżonego rozporządzenia Królestwo Hiszpanii zażądało zmiany pkt 6 załącznika I do projektu rozporządzenia w celu zniesienia ograniczeń przewidzianych w akcie o przystąpieniu z 1985 r., które znajdowały zastosowanie do hiszpańskich statków rybackich w obszarze usytuowanym pomiędzy 6 a 12 milą morską od podstawowej linii francuskiego wybrzeża atlantyckiego. To państwo członkowskie zażądało także, aby warunki dostępu zostały określone na podstawie tych samych zasad, zgodnie z którymi francuskie statki rybackie korzystają z hiszpańskich wód morskich.

14 Rada zadecydowała o niewprowadzaniu zmian do rzeczonego pkt 6.

15 Królestwo Hiszpanii złożyło oświadczenie, wyrażając brak zgody, a także „zastrzegło sobie prawo do wystąpienia do Trybunału Sprawiedliwości w celu dokonania zmiany tej części rozporządzenia".

16 W takich to okolicznościach zadecydowało ono o wniesieniu niniejszej skargi.

17 Postanowieniami Prezesa Trybunału z dnia 30 czerwca i 8 września 2003 r. Komisja Wspólnot Europejskich i Republika Francuska zostały dopuszczone do niniejszego postępowania w charakterze interwenientów po stronie Rady.

W przedmiocie skargi

18 W skardze Królestwo Hiszpanii podniosło dwa zarzuty, które należy rozpatrzyć w kolejności odwrotnej do tej, w jakiej zostały przedstawione.

W przedmiocie zarzutu opartego na naruszeniu aktu o przystąpieniu z 1985 r.

Argumenty stron

19 Rząd hiszpański utrzymuje, iż art. 160 aktu o przystąpieniu z 1985 r., ustanawiający ograniczenia dostępu dla jego statków do strefy usytuowanej w obrębie 12 mil morskich od linii podstawowej (zwanej dalej „strefą 12 mil") wybrzeża francuskiego, a także do strefy usytuowanej poza 12 milami morskimi, utracił moc obowiązującą po dniu 31 grudnia 2002 r. na podstawie przepisów dotyczących okresu przejściowego przewidzianego w art. 166 tego aktu o przystąpieniu. W związku z powyższym ograniczenia dotyczące tak strefy 12 mil, jak i strefy poza 12 milami, powinny zostać zniesione. Zaskarżone rozporządzenie, utrzymując te ograniczenia, przedłużało bez uzasadnienia system przejściowy ponad okres przewidziany w tym akcie.

20 Rząd hiszpański podnosi ponadto, iż żaden szczególny środek dotyczący dostępu do gatunków pelagicznych w strefie 12 mil nie wymaga specjalnego zarządzania tą strefą.

21 Rada zwraca uwagę, że przedmiotem art. 166 aktu o przystąpieniu z 1985 r. nie było ograniczenie uprawnień ustawodawcy wspólnotowego po dniu 31 grudnia 2002 r.

Przepisy wydane na podstawie art. 37 WE były nowymi środkami, których zgodność z prawem może być rozpatrywana jedynie na podstawie obowiązujących postanowień traktatu.

22 Zaznacza ona ponadto, że załącznik I do rozporządzenia nr 170/83 został zmieniony przez art. 26 aktu o przystąpieniu z 1985 r. oraz przez rozdział XV załącznika I do tego aktu. Artykuł ten znajduje się w trzeciej części tego aktu o przystąpieniu, który dotyczy zmiany aktów wydanych przez instytucje, nie zaś w jego części czwartej, która dotyczy środków przejściowych. Rada uważa w związku z powyższym, że zmiany rozporządzenia nr 170/83 mają nieograniczony czas obowiązywania i nie mogą być postrzegane jako środki tymczasowe.

23 Według Rady art. 156–164 aktu o przystąpieniu z 1985 r. nie wspominają o systemie dostępu do strefy przybrzeżnej Republiki Francuskiej. Stwierdza ona, że nieuzasadniona jest interpretacja art. 166 tego aktu o przystąpieniu, według której przepis ten miałby przewidywać także wygaśnięcie przepisu, o którym nawet nie wspomina, lecz który znajduje się w rozporządzeniu zmienionym na podstawie art. 26 tego aktu i którego treść została powtórzona w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 37 WE. Poza tym podnosi ona, że wspomniany art. 166 nie reguluje systemu dostępu do strefy przybrzeżnej.

24 Wreszcie zwraca ona uwagę, iż żądanie Królestwa Hiszpanii, zmierzające do tego, aby warunki dokonywanie połowów w strefie przybrzeżnej ustalone zostały bez ograniczenia czasowego, nie zostało oparte na jakiejkolwiek podstawie prawnej.

25 Komisja, występująca w charakterze interwenienta po stronie Rady, twierdzi w szczególności, iż rząd hiszpański dokonał błędnej wykładni postanowień aktu o przystąpieniu z 1985 r. Jej zdaniem, art. 166 tego aktu w istocie nie wspomina o warunkach dostępu statków hiszpańskich do francuskich wód atlantyckich w strefie 12 mil. Akt o przystąpieniu ogranicza się do dostosowania załącznika I do rozporządzenia nr 170/83, uzupełniając wykaz, w którym zostały szczegółowo wskazane warunki dostępu do stref przybrzeżnych państw członkowskich.

26 Rząd francuski uważa, że zmiany rozporządzenia nr 170/83 zostały dokonane na podstawie art. 26 aktu o przystąpieniu z 1985 r., który to przepis nie znajduje się przecież w czwartej części tego aktu, poświęconej środkom przejściowym, lecz w jego trzeciej części, dotyczącej zmian aktów przyjętych przez instytucje. Wynikałoby z tego zatem, że przepisy wydane na podstawie tego artykułu mają trwały charakter. W związku z powyższym pkt 6 załącznika I do zaskarżonego rozporządzenia nie może stanowić naruszenia przepisów przejściowych aktu o przystąpieniu z 1985 r.

Ocena Trybunału

27 Zgodnie z tym, co podkreślali w trakcie rozprawy rząd hiszpański i Komisja, należy stwierdzić, iż art. 160 aktu o przystąpieniu z 1985 r. zawiera regulację analogiczną do tej, która jest przedmiotem niniejszego postępowania, oraz że nie czyni on rozróżnienia odnośnie do jego zakresu zastosowania na wody znajdujące się w strefie 12 mil oraz na wody znajdujące się poza nią.

28 Należy także stwierdzić, iż przepis ten, jako zawarty w czwartej części aktu o przystąpieniu z 1985 r., dotyczącej środków przejściowych, utracił moc obowiązującą z upływem daty przewidzianej w art. 166 tego aktu, to znaczy po 31 grudnia 2002 r.

29 W każdym razie z ustaleń tych nie wynika, żeby ustawodawca wspólnotowy nie mógł przyjąć zaskarżonej regulacji w ramach kompetencji przysługującej mu na podstawie art. 37 WE.

30 Brak obowiązującej mocy prawnej art. 160 i 166 aktu o przystąpieniu z 1985 r. wynika w szczególności z okoliczności, iż załącznik I do rozporządzenia nr 170/83 w zakresie dotyczącym strefy 12 mil został uzupełniony na podstawie art. 26 aktu o przystąpieniu z 1985 r. o regulację analogiczną do zaskarżonej, a zatem regulacja ta w sposób oczywisty wynika z kompetencji ustawodawcy wspólnotowego określonej w art. 37 WE.

31 Z powyższych rozważań wynika, iż należy oddalić zarzut dotyczący naruszenia aktu o przystąpieniu z 1985 r.

W przedmiocie zarzutu dotyczącego naruszenia zakazu dyskryminacji

Argumenty stron

32 Rząd hiszpański twierdzi, iż pkt 6 załącznika I do zaskarżonego rozporządzenia nakłada ograniczenia, które nie zostały przewidziane ani odnośnie do dostępu francuskich statków do hiszpańskiej strefy przybrzeżnej, ani też odnośnie do dostępu statków rybackich innych państw członkowskich do stref przybrzeżnych innych państw. Stwierdza on, iż Królestwo Hiszpanii jest jedynym państwem, którego statki rybackie mają ograniczony dostęp do stref przybrzeżnych państw sąsiadujących. Na tej podstawie twierdzi ono, iż stało się przedmiotem dyskryminacji, sprzecznej

z zasadą równości ustanowioną w art. 12 WE oraz w art. 34 ust. 2 WE dotyczącym wspólnej polityki rolnej i rybołówstwa.

33 Rząd hiszpański zaznacza, że zasady wspólnej polityki mogą być zróżnicowane ze względu na obszary lub regiony jedynie w oparciu o obiektywne kryteria, które zapewnią proporcjonalny podział korzyści i niedogodności pomiędzy zainteresowanymi, bez czynienia różnicy pomiędzy terytoriami państw członkowskich. Jego zdaniem w niniejszym przypadku brak jest jakiegokolwiek obiektywnego powodu uzasadniającego odmienne traktowanie.

34 Ponadto rząd hiszpański podnosi, po pierwsze, że pomimo upływu okresu przejściowego, utrzymano te same ograniczenia dostępu, które zostały nałożone na statki rybackie w chwili przystąpienia Królestwa Hiszpanii do Wspólnoty oraz, po drugie, że porozumienie zawarte w dniu 15 kwietnia 1980 r. pomiędzy Wspólnotą a Królestwem Hiszpanii, ratyfikowane rozporządzeniem Rady (EWG) nr 3062/80 z dnia 25 listopada 1980 r. (Dz.U. L 322, str. 3), dotyczyło tylko 200-milowej wyłącznej strefy ekonomicznej.

35 Rada podnosi, iż wystarczy tylko poddać analizie załącznik I do zaskarżonego rozporządzenia, ażeby stwierdzić, że zasady dostępu nie mają wzajemnego charakteru. Ograniczenia dostępu często dotyczą gatunków, a czasami polegają na ograniczeniach w czasie.

36 U podstaw tych ograniczeń leży zamiar wspierania rybołówstwa tradycyjnego na tych obszarach w celu umożliwienia jego przetrwania. Wykaz tych ograniczeń nie został opracowany w oparciu o jakiekolwiek geograficzne kryterium sąsiedztwa czy też kryterium wzajemności.

37 W ten sposób Królestwo Hiszpanii zachowało dla swoich statków rybackich te same warunki dostępu, które przysługiwały im przed przystąpieniem tego państwa do Wspólnoty, a także przed wydaniem zaskarżonego rozporządzenia. Rada zaznacza ponadto, iż porozumienie w sprawie rybołówstwa, zawarte pomiędzy Wspólnotą a Królestwem Hiszpanii w dniu 15 kwietnia 1980 r., jeszcze przed jego przystąpieniem, nie zawierało jakiegokolwiek uzgodnienia w sprawie nieograniczonego dostępu hiszpańskich statków rybackich do francuskiej strefy przybrzeżnej.

38 W związku z powyższym Rada uważa, że Królestwo Hiszpanii nie jest w jakikolwiek sposób dyskryminowane, lecz jest traktowane w obiektywny sposób, porównywalny ze sposobem, w jaki są traktowane inne państwa członkowskie.

39 Rada zauważa ponadto, że skarżący w ogóle nie wyjaśnia powodów, dla których Rada, wydając zaskarżone rozporządzenie, miałaby działać w sposób oczywiście niewłaściwy przy wykonywaniu swoich kompetencji. Przypomina ona, że skoro w obszarze znajdującym się poza 12 milami morskimi od linii podstawowej państw członkowskich zasadą jest swobodny dostęp do wód dla wszystkich statków rybackich, to w zamian za to system może zastrzec dostęp do strefy 12 mil dla statków rybackich z przyległych portów, które tradycyjnie łowią na tych wodach. A zatem już sam ograniczony dostęp do tych wód dla statków, które nie poławiają z przyległych portów, stanowi uprzywilejowaną sytuację prawną. Tylko hiszpańskie statki rybackie mają dostęp do francuskiej strefy 12 mil.

40 Komisja twierdzi, iż zarzut Królestwa Hiszpanii wynika z błędnego rozumienia całości zakresu regulacji. Podkreśla ona różnicę w charakterze, istniejącą pomiędzy systemami znajdującymi zastosowanie w stosunku do wód i zasobów znajdujących się w strefie 12 mil i poza tą strefą. To ograniczenie dostępu jest spowodowane względami obiektywnymi, takimi jak ochrona najbardziej wrażliwych wód wspólnotowych, którymi są strefy przybrzeżne, a także względami porządku społeczno-gospodarczego, wymagającymi ochrony rybołówstwa rzemieślniczego. Komisja uważa, przeciwnie do tego, co utrzymuje rząd hiszpański, iż przedłużenie do dnia 31 grudnia 2012 r. systemu ograniczonego dostępu do wód znajdujących się pod zwierzchnictwem lub jurysdykcją innych państw członkowskich jest bardziej niż

uzasadnione w świetle samego rozporządzenia, a zwłaszcza w świetle jego czternastego motywu. Dlatego też jest zdania, że istnieje obiektywny powód zróżnicowania reżimu mającego zastosowanie do strefy 12 mil i reżimu stosowanego do strefy poza 12 milami. Zaznacza, że dla określenia warunków dostępu statków hiszpańskich do francuskich wód przybrzeżnych Rada wzięła pod uwagę tradycyjny dostęp w ramach stosunków sąsiedzkich, istniejący przed przystąpieniem Królestwa Hiszpanii.

41 Rząd francuski podnosi, że celem, do którego w zmierza zaskarżone rozporządzenie, jest w szczególności trwałe utrzymanie tradycyjnej działalności połowowej, w związku z czym stosowanie kryterium opartego na zasadzie wzajemności jest nieodpowiednie.

42 Podkreśla ponadto, po pierwsze, że statki francuskie mogą dokonywać w strefie pomiędzy 6 a 12 milą morską od podstawowej linii wybrzeża hiszpańskiego jedynie połowów gatunków pelagicznych oraz po drugie, że zaskarżone rozporządzenie przyznaje statkom hiszpańskim taki sam dostęp, z jakiego mogły one korzystać przed przystąpieniem ich państwa członkowskiego do Wspólnoty. Na tej podstawie twierdzi, że państwo to nie zostało potraktowane w sposób dyskryminujący.

Ocena Trybunału

43 Z utrwalonego orzecznictwa wynika, że zakaz dyskryminacji oznacza, iż podobne sytuacje nie mogą zostać potraktowane w różny sposób, chyba że różnica ta jest obiektywnie uzasadniona (zob. wyrok z dnia 25 listopada 1986 r. w sprawach połączonych 201/85 i 202/85 Klensch i in., Rec. str. 3477, pkt 9).

44 Należy zaznaczyć, że art. 17 ust. 2 zaskarżonego rozporządzenia w odniesieniu do strefy 12 mil wyraźnie upoważnia państwa członkowskie do ograniczenia rybołówstwa do statków rybackich z przyległych portów, które tradycyjnie łowią na tych wodach. Niemniej jednak przepis ten przewiduje pewne systemy szczególne, przyznające wspólnotowym statkom rybackim pływającym pod banderą innych państw członkowskich prawo do poławiania w strefach 12 mil w ramach stosunków sąsiedzkich pomiędzy państwami członkowskimi. Załącznik I do zaskarżonego rozporządzenia, do którego odsyła art. 17 ust. 2, ustala dla każdego państwa strefy geograficzne stref przybrzeżnych innych państw członkowskich, w obrębie których wykonywana jest jego działalność połowowa, a także gatunki, których działalność ta dotyczy.

45 Ponadto należy przypomnieć, że czternasty motyw zaskarżonego rozporządzenia stanowi, iż „istniejące przepisy ograniczające dostęp do zasobów w pasie 12 mil morskich należących do państw członkowskich zapewniły zadowalającą ochronę poprzez ograniczenie nakładu połowowego w najbardziej wrażliwych obszarach wód wspólnotowych oraz poprzez podtrzymywanie tradycyjnej działalności połowowej, na której w znacznym stopniu oparty jest społeczny i gospodarczy rozwój niektórych wspólnot nadmorskich" i dlatego „należy dalej stosować te przepisy do dnia 31 grudnia 2012 r.".

46 Rząd hiszpański nie zakwestionował podstawowych zasad, na których opiera się ustanowiony przez zaskarżone rozporządzenie system, znajdujący zastosowanie do stref 12 mil.

47 W każdym razie utrzymuje on, że poprzez ustanowienie przepisu pkt 6 załącznika I do zaskarżonego rozporządzenia Rada poddała Królestwo Hiszpanii dyskryminują-

cemu traktowaniu, sprzecznemu z zasadą równości ustanowioną w art. 34 ust. 2 WE, dotyczącym wspólnej polityki rolnej i rybołówstwa.

48 Twierdzi on w szczególności, iż zasady wspólnej polityki mogą być zróżnicowane ze względu na obszary lub regiony jedynie w oparciu o obiektywne kryteria, zapewniające proporcjonalny podział korzyści i niedogodności pomiędzy zainteresowanych, bez czynienia różnicy pomiędzy terytoriami państw członkowskich. Tymczasem w niniejszej sprawie brak jest jakiegokolwiek obiektywnego powodu uzasadniającego odmienne traktowanie.

49 Zarzut ten jest bezpodstawny.

50 W tym zakresie Rada, Komisja i rząd francuski słusznie zauważyły, iż system, przewidziany w art. 17 ust. 2 zaskarżonego rozporządzenia, znajdujący zastosowanie do stref 12 mil, ma na celu ochronę najbardziej wrażliwych wód wspólnotowych, z uwagi na konieczność ochrony tradycyjnej działalności połowowej.

51 Cel ten nie oznacza sam przez się stosowania kryteriów wzajemności.

52 W każdym razie rząd hiszpański nie wykazał, że ustanawiając pkt 6 załącznika I do zaskarżonego rozporządzenia, Rada odeszła od wskazanego wyżej celu.

53 Sama już tylko lektura załącznika I ukazuje, iż także dostęp do stref przybrzeżnych państw członkowskich innych niż Republika Francuska, nawet wówczas, gdy jest udzielony wspólnotowym statkom rybackim, jest ograniczony ze względu na czas, a także w odniesieniu do pewnych gatunków.

54 Ponadto należy także przypomnieć, iż pkt 6 załącznika I do zaskarżonego rozporządzenia stanowi tylko przedłużenie systemu obowiązującego przed przystąpieniem Królestwa Hiszpanii do Wspólnoty.

55 W świetle tych okoliczności zarzut oparty na naruszeniu zakazu dyskryminacji powinien zostać oddalony.

56 Z powyższych rozważań wynika, że należy oddalić skargę Królestwa Hiszpanii.

W przedmiocie kosztów

57 Zgodnie z art. 69 § 2 regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Rada wniosła o obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania, a Królestwo Hiszpanii przegrało sprawę, należy obciążyć je jego własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Radę. W myśl art. 69 § 4 regulaminu państwo członkowskie lub instytucja, które przystąpiły do sprawy w charakterze interwenienta, pokrywają swoje własne koszty. A zatem Komisja i Republika Francuska, jako interwenienci, pokrywają swoje własne koszty.

Z powyższych względów Trybunał (druga izba) orzeka, co następuje:

1) **Skarga zostaje oddalona.**

2) **Królestwo Hiszpanii pokrywa własne koszty, a także koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej.**

3) **Republika Francuska i Komisja Wspólnot Europejskich pokrywają własne koszty.**

Podpisy